

РЕШЕНИЕ

№ 1642

гр. В. 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В. 13 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно
наказателно дело № 20233110203817 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „ВсЕ.”АД, против Наказателно Постановление № 03– 2300328/26.04.2023г., на Директора на Дирекция "Областна инспекция по труда"–В. с което на въззивното дружество е наложено административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 1600,00 лева на основание чл.416 ал.5, вр.чл.414 ал.1 от Кодекса на труда, за нарушение на чл.264, вр. чл.128, т.2 от Кодекса на труда.

В съдебно заседание, въззивната страна, редовно призована не се явява, представлява се от процесуален представител, който поддържа жалбата на посочените в нея основания.

В жалбата се изложени възражения за множество извършени процесуални нарушения, с които са ограничени правата на въззивника.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се явява упълномощен представител, който оспорва жалбата и моли съда, да потвърди атакуваното наказателно постановление.

След преценка на доводите на жалбоподателя и с оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от **фактическа** страна следното:

Служители на ДИТ–Варна извършили проверка по постъпил сигнал за нарушаване на трудовото законодателство на въз. дружество „**ВСЕ.**” АД, със седалище и адрес на управление: гр. В. к.к. „Св. Св. К. и Е., х-л „Св. Е.”, ул.1, № 82. По представените ведомости за заплати и други писмени доказателства, контролните органи установили, че Ж.Л. която била назначена на длъжност „барман” е полагала труд на официален празник – 06.09.2022г., но не е било изплатено възнаграждение за положен труд през официален празник. Прието било, че нарушението е извършено на 26.10.2022г. момента, в който е следвало да бъде

начислено трудовото възнаграждението в удвоен размер.

Въз основа на събраните доказателства на против въз.дружество бил съставен акт за установяване на административно нарушения, за това, че като работодател не е начислил и изплатил трудово възнаграждение за положен труд през официален празник на работника Л.. Прието било, че нарушението е извършено на 26.10.2022г. Нарушението било квалифицирано като такова по чл. 128 т.2 от КТ. При предявяването на акта въззивника не изложил възражения. В срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН той представил такива, АНО ги разгледал но не ги приел.

Въз основа на констатациите в акта административно – наказващият орган издал обжалваното наказателно постановление, в което изцяло възприел фактическите констатации в него и правната квалификация на нарушението като на въз.дружество на основание чл. 416 ал.5, вр. чл. 414 ал.1 от Кодекса на труда, за нарушение на чл.264, вр. чл.128, т.2 от Кодекса на труда по чл.150 ал.1 от КТ била наложена „Имуществена санкция” в размер на 1600лв.

В съдебно заседание бе разпитана св.П., актосъставител, която потвърди описаната в акта фактическа обстановка. Съдът кредитира показанията на свидетелката, тъй като са обективни, последователни и непротиворечиви.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателства и тези по административно-наказателната преписка, които преценени в тяхната съвкупност са взаимно и логически свързани и поради което съдът ги кредитира.

Съдът, въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му, и справедливостта на наложеното административно наказание прави следните **правни изводи**:

Жалбата е процесуално допустима и е подадена от надлежна страна. Съдът приема, че същата е депозирана в срок, считано от датата на получаване на поканите за доброволно изпълнение, доколкото направените върху постановлението отбелязвания не са достатъчни да се приеме, че същото е било връчено и влязло в сила на основание чл.58 ал.2 от ЗАНН.Поради това и жалбата е приета от съда за разглеждане.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган - от Директора на Дирекция "Областна инспекция по труда" гр.В. в шестмесечния преклузивен срок, както и в едномесечния срок по чл.52 ал.1 от ЗАНН, считано от датата на съставяне и връчване на акта. Същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, съдържа пълно описание на нарушението, датата, мястото и обстоятелствата при неговото извършване, както и доказателствата, които го потвърждават.

Посочени са нарушените материално правни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано. АУАН е бил редовно връчен на адреса на управление на дружеството. Правото на защита е било реализирано с подаване на жалбата, поради която пък е образувано и настоящото съдебно производство.

Съдът приема, че неправилно административнонаказващия орган е приложил

материалния закон, съобразно събраните по делото писмени и гласни доказателства, безспорно е установено, че работодателят не е начислил и изплатил на работника трудово възнаграждение в удвоен размер за положен труд на официален празник – 06.09.2023г. Това се установява от приложените по делото заверени копия от ведомости за заплати за м.09.2023г., графици за работа. В този смисъл се установява, че въз дружество в качеството му на работодател е нарушил разпоредбите на чл.150 от КТ. Нарушената правна норма сочи, че за положен извънреден труд се заплаща трудово възнаграждение в увеличен размер съгласно чл. 262 от КТ. Неправилно обаче АНО е квалифицирал нарушението като такова по чл.128 т.2 от КТ, който сочи, че работодателят е длъжен в установените срокове:

т.1- да начислява във ведомости за заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд;

т. 2 - да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа.

От фактическото описание на нарушението в АУАН и в НП не става ясно за какво нарушение е осъществило възз.дружество – това, че не е изплатил допълнително трудово възнаграждението на работника или това, че не е начислил трудовото възнаграждение на работника – съответно е осъществило нарушение на чл.128, ал.1, т.2 от КТ или нарушение на чл.128, ал.1, т.1 от КТ. В случая се касае за две самостоятелни административни нарушения.

Не е ясна волята на АНО – дали лицето е наказано за това, че не е начислило в срок възнаграждение за работа на официален празник /кога е начислено и дали е начислено-факти няма/, или че не е изплатено това възнаграждение. Тази неяснота възниква както от формулировката на правната квалификация, така и от липса на подробно фактическо описание на нарушението. Волята на АНО следва да бъде ясна и категорична, а не да се презюмира, като приложената санкционна норма е обща и същата не е в състояние да отстрани констатираната неяснота в следствие на фактическото описание на нарушението и посочените като нарушени правни норми, която от една страна рефлектира върху правото на защита на нарушителя, а от друга страна лишава и съда от възможност да прецени има ли извършено нарушение, правилно ли е било квалифицирано същото и правилно ли е била приложена санкционната норма.

Според разпоредбата на чл. 264 от КТ за работа на официален празник се дължи заплащане според уговореното, но не по-малко от удвоения размер на трудовото възнаграждение, но видно от обстоятелствената част на НП липсват каквито и да било факти какво възнаграждение всъщност е следвало да бъде изплатено, а фигурира единствено правен извод - не по малко от удвоения размер, без да е ясно изобщо какво е договорено между страните.

Недопустимо е фактите, касаещи съставомерни признаци на нарушението да се извличат от материалите по делото или да се установяват едва в с. з., тъй като същите императивно следва да присъстват в НП, за да е ясна волята на АНО, а не да се подменя същата от съда. Предвид липсата на факти в НП съдът не би могъл да изложи аргументи

относно възраженията за това, какви суми са били начислен за процесния месец.

Описанието на нарушението е задължителен реквизит, както на АУАН, така и на НП по арг. от чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Недопустимо е да има разлика между посоченото в АУАН и в НП. Неспазването на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН е винаги съществено нарушение на административнонаказателното производство, като същото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице, както и затруднява упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. АУАН има обвинителна функция, очертава предмета на защита на обвиненото в извършването на административното нарушение лице. Описанието на нарушението в НП следва да отговаря на отразеното в АУАН, за да е гарантирано, че санкционираното лице се е защитавало срещу повдигнатото му обвинение, а в случая е налице описание от една страна, че не е изплатено трудовото възнаграждение, а от друга, че не е начислено в удвоен размер за работа на официален празник. Съдържанието на НП като правоохранителен акт е единственото указание за това, каква е действителната воля на решаващия орган, как са формирани неговите изводи по фактите и приложимия закон и дали съответстват на реално установената от доказателствения материал фактическа обстановка. Именно с него се очертават окончателно параметрите на претендираната отговорност, по отношение на които не съществува правен ред за изменение. По тези причини при съдебното обжалване на НП съдът не разполага с компетентност да изменя и по този начин да подменя изразеното властническо изявление на наказващия орган, още по-малко да го тълкува или извежда от събрания по делото доказателствен материал, доколкото противното разбиране би поставило правомощията на контролиращата инстанция в противоречие с принципа *reformatio in peius* и по съществото си би представлявало изземване на компетентност.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ред. ДВ, бр. 94 от 2019 г., в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК, "Когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административния акт е благоприятен, има право на разноски". При този изход на делото следва да се присъдят разноски в полза на жалбоподателя, относно заплатено адвокатско възнаграждение. Представен е договор за правна защита, в който фигурира договорено и платимо в брой при подписване на договора адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд.

С оглед на горното, съдът счита, че разглежданото НП следва да бъде отменено, поради което и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 03-2300328/ 26.04.2023г. на Директор

ДИТ – В. с което на „ВсЕ.“ АД, е наложена имуществена санкция в размер на 1600,00 лева на основание чл. 416 ал.5, вр. чл. 414 ал.1 от Кодекса на труда, за нарушение на чл.264, вр. чл.128, т.2 от Кодекса на труда.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“-Варна да заплати на „ВСЕ.“ АД, ЕИК 103529718, сумата от 500, 00 /петстотин/ лева , представляваща направени разноси за адвокатско възнаграждение по настоящото дело.

Решението може да се обжалва в ЧЕТИРИНАДЕСЕТ дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред Варненски административен съд по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____